

מעבירים מזבא העבודה הנה
[מתפללים] של מעלה, שעומדים
לנגן לעובודה זו ולכבר את
השם הקדוש כראוי.

עתודות שלמעלה, חילוות
ומחוות כנגד הפתונות, לשבח
את השם הקדוש ולוMER לחים,
ומשום כך ישוב מזבא העדרה.
ומশום שכנסת ישראל משבחת
את הקדוש ברוך הוא, אמר
הפטוח צהלי קולך בת גלים, בת
האות.

עוד בת גלים - העולם הבא
נקרא גלים, מושם שהפל עומד
בו, ונכלל בו תלי תלים, וווצא
מןנו לפל. עוד בת גלים -
בכתוב (שיר) גל נעל, וכל אוטם
ಗלים ומעינות, כלם יוצאים
מהעולם הבא, וכנסת ישראל
היא בת גלים.

בא ראה, פסוק זה קשה.
בתחילה כתוב צהלי קולך, שהוא
כדי לוMER ולהרים קול, ואחר כך
כתוב הקשיבי. אם כך, אז מה
זה צהלי קולך, כיון שהtout
הקשיби? אלא צהלי כדי לשבח
ולומר.

בא ראה, אם ישראל מתחלים
לשבח ולומר לקדוש ברוך הוא,
או כתוב הקשיби, מה הטעם?
בשביל שישראל משבחים
ומזמרין בשביבה לקדוש ברוך
הוא, ועל זה כתוב צהלי קולך,
וכותוב הקשיби.

לישה - מושם שבחה מצד
הגבורה, כמו שנאמר (משלי 7)
לייש גבור בבהמה. וליש זה
גבורה, לשבר מחות וחוקים.
ענניה ענתות - מושם שהיא
אספקלהיה שלא מאירה וטלת,
ענניה ודאי, אין לה לבנה או ר
משל עצמה, אלא רק מה שנוטן
לה המשמש.

ענותות הוא שרה, כפר אחר,

ולא יערב לאודני, כשאר חברוי, כדיין
מעברין לייה מהאי צבא העבודה (טהילין)
دلעילא, דקימין לנגנא לגבי האי עבדה,
וליקרא שמא קדישא כדקה חי.

חולין לעילא, חולין ומשרין לגבי תפאי,
לשבחא שמא קדישא, ולזמרא לוז.
ובגיני כך ישוב מזבא העבודה. ובгин דכנסת
ישראל קא משבחא לייה לךDSA בריך הוא,
אמר קרא, צהלי קולך בת גלים, בת אבן.

תו, בת גלים, עלמא דאתי אקרי גלים, בגין
דכלא קיימה ביה, ואתפליל ביה תלי
תלים, ונפקא מגיה לכלא.תו בת גלים,
בדכתיב, (שיר השירים 4) גל נעל, וכל אינון גלים
ומboveין, כלחו נפקא מעלמא דאתי, וכנסת
ישראל אהיה בת גלים.

הא חי, הא קרא קשיא, בקדמיתא כתיב
זהלי קולך, זה הוא בגין לוMER ואראמא
כלא, ולכתר כתיב הקשיби. אי כי אמא
זהלי קולך, בגין דכתיב הקשיби. אלא,
זהלי, בגין לשבחא ולזמרא.

הא חי, אי ישראל שראן לשבחא ולזמרא
לקדשא בריך הוא, כדיין כתיב הקשיби,
מאי טעם, בגין דישראל אינון משבחן
ומזמרן בגיןה לךDSA בריך הוא, ועל דא
כתיב זהלי קולך, וכתיב הקשיби.

לייש, בגין דאתיא מפטרא דגבורה, כמה
דאת אמר, (משלי 1) לייש גبور בבהמה.
והאי לייש, גבורה, לתברא חולין ותוקפין.
ענניה ענתות, בגין דאייספקלהיה דלא
נברא (על), ענניה ודאי, לית לה נהרא
לסיירה مجرמה, אלא מה דיהיב לה שימוש.
ענתות אהו חקל, כפר חד, ושרין ביה
כהני מספני דאנדרן על פתחין

ושוררים בו פהנים ענינים שמחזירים על הפתחים (של מלומ), ואין מי שישיגיח בהם, משים של אותם בני אותו כפר (כלט), בזויים קיו בעני העם, וביתם יותר ריק מכל העם, פרט למה שנוננים להם, כמו ענינים (קלים) בזוי עם. משים כה לבנה אין אוור משל עצמה, אלא בשעה שמתהבר עמה השם היא מארה.

בא ראה, שפתחו (מלכים א ב) ואלביך הפהן אמר המלך ענתת לך על שיר כי איש מות אתה. וכי על שהזמן את אדרנייך נקרה איש מות? אלא משים שהיה ממקום עני, שנפרקה בו לבנה, שהיא עניה ענתות.

ואם תאמר, (שם) וכי התענית בכל אשר התעננה אבי, משים כה צדיק שלא הרג אותך? אלא אביך, משים שהיה ממקום עני, זהה בו רוד עד שלא עלה לפולכות, שהיה אורב לו לשאול, והיה דרפו בעני, (אתה קון) כמו זה אביך. ולמן ששלט שלמה, עד מה הלבנה בשלמות, והיתה בחורה של עשר, שהפכה היה לו, לא זהה באביך.

ונדא שרה ענתות סוד הדבר היה, וירמיה שקנה אותו, הפל היה בשכיב לרשות סוד עליון. בא ראה, כשהשולטת הלבנה, היא נקרה שרה מפוקים. כשהיא בעני, שרה ענתות. משים כה תשבחת שלמה עושה לה עשר ושלמות.

במו שדור, כל ימי השתקדל לעשות לה שלמות ולגנן מני זמר לזרר ולשבח למיטה, וכדור הסתלק מהעולם, השריד אוטה בשלמות, ושלמה לקח אותה בעשר, שבשכר הבה שلط על

(ללאו), ולית מאן דישגח בהו, בגין דכל אינון בני ההוא כפרא (ס"א קלישי), קליסין הוו בעיניה דעמא, וביתיהו ריקניין יתר מבל עמא, בר מה דיבין לוז, כספני (ס"א קלישי) קליסין דעמא. בגין כה, סיירה לית לה נဟרא מגרא, אלא בשעף אנתchapר עמה שימוש אנתהיר.

הא חזי, דכתיב, (מלכים א ב) ולאביך הפהן אמר המלך ענתת לך על שדייך כי איש מות אתה. וכי על דזמין ליה אדרנייה, איש מות אקרי. אלא, בגין דהוה מאתר מסכנא, דאיך ביה סיירה, דאייה עניה ענתות.

ואי תימא, (מלכים א ב) וכי התענית בכל אשר התעננה אבי, בגין כה זבאה דלא קטיל ליה. אלא אביך, בגין דהוה מאתר מסכנא, זכה ביה רוד, עד לא סליק למלכו, פד הוה מכמאנ ליה שאול, והו ארכוי במסכנא, (לכט) אביך בגונא דא, ולזמנא דשלט שלמה, סיירה קיימא באשלמות, והוה בחרותא דעתIRO, דכלא הוה ליה, לא זכה ביה אביך.

ונדא שדה ענתות, רוז דמלחה הוה, וירמיה דקני ליה, כלל הוה, בגין לאחסנא רוז עלאה. תא חזי, כד שלטה סיירה, שדה תפוחים אקרי, פד איהו במסכנא, שדה ענתות. בגין כה, תושבחתא דלתתא, עבד ליה עתIRO, ושליימותא.

במה רוד, כל יומי אשתdal למעד שלימו לה, ולגננא זמרי, לזררא ולשבחא למתא. ובכד רוד אסתליך מעולם, שביק לה בשלימיו, ושלמה נטלה לה בעוטרא, בשלימתא, דהא סיירה נפקא ממסכנו, לקח אותה בעשר, בשלמות, שהרי לבנה יצא מהענין ונכנסה לעשר, שבשכר הבה שلط על